

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoPr/4/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113201058
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7113201058.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu N. D., nar. X. X. XXXX, bývajúceho v Č., K. Č.. XX, zastúpeného JUDr. Rastislavom Lenártom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Pollova č. 32, proti žalovanému: Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a. s., so sídlom v Košiciach, Komenského 50, IČO: 36570460, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kerecman, s r. o. so sídlom v Košiciach, Rázusova č. 1, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 41Cpr/1/2013-64 zo dňa 10.4.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd určil, že dohoda o skončení pracovného pomeru, ktorú uzavrel so žalovaným dňa 3. 12. 2012 je neplatná, ako aj uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sumu jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do času, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru vo výške, ktorá bude súdu vyčíslená v priebehu konania. Súd prvej inštancie po zamietnutí žaloby uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 330,69 €, ktoré pozostávali z trov právneho zastúpenia advokátom a to na účet advokáta do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Žalobca tvrdil, že dohodu o skončení pracovného pomeru podpísal pod nátlakom, v omyle a táto dohoda zároveň nebola vyhotovená v súlade so zákonom, keďže ju nepodpísali dvaja členovia predstavenstva, a preto je tento právny úkon neplatný od začiatku s poukazom na ust. § 39 a § 40 Občianskeho zákonníka. Taktiež argumentoval ustanoveniami § 17 a § 79 Zákonníka práce a uplatnil si náhradu škody, ako aj náhrady mzdy, ktorá mu patrí v sume jeho priemerného mesačného zárobku odo dňa kedy žalovanému oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do času, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Tvrdil, že k podpísaniu predmetnej dohody došlo na základe tej skutočnosti, že žalovaný údajne zistil, že došlo k nadspotrebe pohonných hmôt pri prevádzke motorového vozidla Mercedes Actros, evidenčné číslo J.-XXX-E., pričom podobné rozdiely boli zistené aj pri ďalších zamestnancoch. Žalovaný viedol so zamestnancami pohovory (aj so žalobcom), pričom pri tomto jednaní dostali tri možnosti, a to že sa buď priznajú, že kradli naftu, povedia, kto kradol a dostanú „generálny pardón“, alebo skončia pracovný pomer dohodou s odmietnutím výstupnej prehliadky, alebo dostanú výpoveď za hrubé porušenie pracovnej disciplíny a zamestnávateľ ich dá na trestné stíhanie polícii. Napriek tomu, že žalovaný ničím nepreukázal, že by

mu žalobca spôsobil škodu, ktorú si napokon v prípade skutočného jej spôsobenia mohol vymáhať od neho na základe podpísanej dohody o hmotnej zodpovednosti, práve tým, že nikdy nemal problémy s políciou, podpísal predmetnú dohodu o skončení pracovného pomeru.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Tvrdil, že pracovný pomer bol so žalobcom skončený v súlade so Zákonníkom práce a pre takýto postup boli splnené všetky formálne, obsahové aj hmotnoprávne podmienky. Uviedol, že žalobcovi predložil návrh dohody o skončení pracovného pomeru, ten sa mal možnosť k takémuto riešeniu vyjadriť a zväziť jej uzatvorenie, s čím napokon žalobca súhlasil a dohodu vlastnoručne podpísal. Za žalovaného podpísal dohodu X.. Z. F., riaditeľ závodu, ktorý bol za žalovaného oprávnený takúto dohodu podpísať na základe plnomocenstva zo dňa 26. 4. 2011. Poukázal aj na to, že k uzatvoreniu dohody o skončení pracovného pomeru predchádzali dve stretnutia zástupcov žalovaného so žalobcom a to dňa 30. 11. 2012 a 3. 12. 2012, kedy žalobca túto dohodu podpísal, pričom žiadnym spôsobom nebol k tomu nútený. Zároveň podpísal aj potvrdenie zamestnanca o odmietnutí podrobenia sa preventívnej prehliadke, pričom takéto rozhodnutie je výlučne vecou zamestnanca, s ktorým sa pracovný pomer končí. Skutočnosť, že žalovaný upozornil žalobcu na iné zákonné postupy, ktoré môže voči nemu využiť, nemôže zakladať neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru, alebo na záver, že bola uzavretá pod nátlakom.

4. Po vykonanom dokazovaní súd vec právne posúdil podľa ust. § 1 ods. 4, § 13 ods. 3 prvá a druhá veta, § 19 ods. 1, § 60, § 63 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce. Podľa § 37 ods. 1, podľa § 39 a podľa § 39a Obč.zákonníka a dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná.

5. Argumentoval, že skončenie pracovného pomeru dohodou je jedným z možných spôsobom skončenia pracovného pomeru a ide o dvojstranný právny úkon, ktorý vyžaduje k svojmu vzniku zhodný prejav vôle zmluvných strán. Platnosť tejto dohody je podmienená aj tým, že netrpí vadami vôle, teda je urobená slobodne a vážne. Právny úkon totiž trpí nedostatkom slobody vôle, ak účastník koná pod nedovoleným nátlakom zo strany druhého účastníka, prípadne tretej osoby, ak o tom druhý účastník vedel a aj to využil. Aj bezprávná vyhrážka je psychickým donútením, o ktorú ide predovšetkým vtedy, ak je ňou vynucované niečo, čo ňou nesmie byť vynucované. Nie je preto donútením podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka prípad, keď niekto druhému hrozí niečím, čo má skutočne právo urobiť. Ak teda v tomto prípade mal zamestnávateľ (žalovaný) dôvod na to, aby so žalobcom skončil pracovný pomer v súlade s ust. § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, bol teda nepochybne oprávnený dať zamestnancovi, teda žalobcovi výpoveď, a aj hrozil niečím, čo mal právo vykonať. Pri porovnaní možnosti skončiť pracovný pomer dohodou alebo výpoveďou zo strany zamestnávateľa, nie je možno usudzovať, že by v tomto prípade žalobca konal k svojmu neprospechu, ak sa rozhodol predísť jednostrannému skončeniu pracovného pomeru výpoveďou a zvolil si možnosť ukončiť pracovný pomer dohodou. Súd poukázal na to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by žalovaný vyvíjal na žalobcu nátlak, či už psychický alebo fyzický, alebo inak sa mu vyhrážal a tým by ho bol donútil podpísať dohodu o skončení pracovného pomeru. Naopak žalobca mal dostatočný časový priestor na zváženie, či pracovný pomer dohodou skončí alebo nie. Preto žalobca neurobil uvedený právny úkon na základe nedostatku slobody vôle, a teda v danej veci nie sú splnené podmienky neplatného právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zo skutkových okolností prípadu tiež vyplýva, že nie sú prítomné také okolnosti, ktoré predchádzali uzavretiu dohody o skončení pracovného pomeru, ktoré by nasvedčovali, že ide o prípad vymykajúci sa prevládajúcim mravným zásadám a princípom vzájomných vzťahov medzi zamestnávateľom a zamestnancom. Preto sa uzavretie tejto dohody neprieči ani dobrým mravom.

6. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj neplatnosťou v súvislosti s možným omylom (§ 49a Občianskeho zákonníka) a dospel k záveru, že v danom prípade nemožno hovoriť o omyle, ktorý podľa žalobcu vyvolal žalovaný tým, že neposkytol mu na pohovore doklady týkajúce sa spôsobenej škody z jeho strany, nebolo totiž preukázané, že by žalobca počas pohovorov (buď 30. 11. 2012 alebo 3. 12. 2012), požadoval od zamestnávateľa, aby mu predložil doklady, aby mohol do nich nahliadnuť a vyjadriť sa k nim, aby sa mohol nejakým spôsobom vyvinúť. Sám potvrdil, že 3. 12. 2012 šiel do práce s tým, že bol rozhodnutý dohodu o skončení pracovného pomeru podpísať. Nemožno hovoriť o omyle, ak nepostupoval v súlade s obvyklou mierou opatrnosti, a teda ak nevyvinul obvyklú starostlivosť, ktorú možno so zreteľom k okolnostiam prípadu od neho vyžadovať, aby sa vyhol omylu v skutkových okolnostiach. Skonštatovaním, že na základe vykonaného dokazovania a po aplikácii relevantných právnych predpisov dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná a nie sú splnené podmienky

neplatnosti právneho úkonu a to dohody o skončení pracovného pomeru a že dohoda spĺňa všetky náležitosti podľa § 60 Zákonníka práce.

7. Pri rozhodovaní o trovách konania použil súd prvej inštancie ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a zaviazal žalobcu, ktorý nemal vo veci úspech úspešnému žalobcovi uhradiť trovy konania - právneho zastúpenia v súlade s vyhl. č. 655/2004 Z. z. na účet právneho zástupcu žalovaného.

8. Proti uvedenému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca. Trval na tom, že zo strany žalovaného bol na neho vyvíjaný psychický nátlak pri uzatváraní dohody o skončení pracovného pomeru, pričom predovšetkým poukázal na výpoveď svedka I. Z., ale aj K. J.. Namietal, že v konaní nebol vypočutý nikto zo zamestnancov, či nejakých riadiacich pracovníkov žalovaného, ani samotný žalovaný. Namietal aj porušenie právnych predpisov, keď zápisnica o pojednávaní zo dňa 10.4.2014 neobsahuje označenie predpisu podľa ktorého súd účastníkov poučil, je tam uvedený iba paragraf bez uvedenia, že ide o Občiansky súdny poriadok a chýba aj vyhlásenie uznesenia o skončení dokazovania. Vytýkal súdu prvej inštancie tiež, nevykonal dokazovanie navrhnutými dôkazmi z jeho strany a to vypočutím svedkov, vedúcich riadiacich pracovníkov pánov S., F., A. O. W.. Okrem toho navrhol, aby žalobca predložil do konania dôkazy o údajnej nadspotrebe, ktorú mal žalobca žalovanému spôsobiť, teda aby predložil výpis z účtovníctva, kde údajná škoda je evidovaná a preukázal to listinnými dôkazmi.

9. Odvolateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. Žalovaný navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že pri podpísaní dohody o skončení pracovného pomeru bol na neho vyvíjaný psychický nátlak, pričom nemôže ísť o psychický nátlak tam, kde niekto hrozí niekomu tým, na čo má právo. V danom prípade mal žalovaný dôvod na to, aby so žalobcom skončil pracovný pomer podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce výpoveďou, teda mu hrozil niečím na čom právo mal, pričom žalobca mal dostatok času na to, aby si svoje konanie premyslel. Upozornenie na možnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, prípadne aj podanie trestného oznámenia a upozornenia na riešenie situácie zákonným spôsobom sú objasnením pohnútky zamestnávateľa, pre ktorú predložil zamestnancovi návrh dohody o skončení pracovného pomeru, čo však nijako neobmedzuje slobodnú vôľu účastníka rozhodnúť sa, či právny úkon uzatvorí alebo nie. Pokiaľ ide o námietku a to žiadosť o doplnenie dokazovania výsluchom ďalších svedkov, poukázal žalovaný na obsah zápisnice zo dňa 10.4.2014, z ktorej jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie poučil prítomných účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p., na čo prítomní účastníci zhodne uviedli, že návrhy na doplnenie dokazovania nemajú. Žalovaný si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

11. Žalobca podával odvolanie v čase účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016 a krajský súd vec prejednával v čase účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) účinného od 1.7.2016.

12. Podľa ust. § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ods. 2 vety prvej tohto ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie ako podané včas a oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP, preskúmal napadnutý rozsudok aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 5.10.2017, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP.

14. V prvom rade je potrebné uviesť, že o podanom odvolaní Krajský súd v Košiciach už rozhodoval rozsudkom č.k. 2CoPr/6/2014 zo dňa 8.4.2015, ktorý rozsudok bol uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 1 Cdo 1091/2015 zo dňa 30.3.2017 zrušený a vec bola odvolaciemu súdu vrátená na ďalšie konanie. K zrušeniu došlo z dôvodu, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nedoručil vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobcu žalobcovi, došlo k porušeniu čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd a k odňatiu možnosti konať pred súdom. Toto pochybenie odvolací súd po zrušení rozsudku napravil.

15. Odvolateľ použil odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. h/, § 205 ods. 2 písm. b/, c/, d/, e/, f/ O.s.p., za súčasnej úpravy ide o dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b, d/, e/, f/, g/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces znamená taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Inou vadou odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nebolo možné podradiť pod ostatné odvolacie dôvody, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP je naplnený vtedy, ak ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Prípustnosť odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP je potrebné vnímať v spojitosti s ustanovením § 366 ods. 1 písm. d/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

16. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené. Rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Žalobca vidí postup porušujúci jeho práva na spravodlivý proces v postupe súdu prvej inštancie, keď v zápisnici o pojednávací neuviedol názov právneho predpisu, na základe ktorého ho poučoval s tým, že bol uvedený len paragraf ako aj v tom, že uznesením nevyhlásil dokazovanie za skončené. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu ale i celým odôvodnením napadnutého rozsudku zistil, že týmito formálnymi nedostatkami (ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (teraz § 220 ods. 2 CSP).

17. Ostatné odvolacie námietky odvolateľa boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

18. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého

rozhodnutia. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktoré je vyčerpávajúce, preto na neho v plnom rozsahu odkazuje.

19. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd dáva do pozornosti, že žalobca bol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., čo vyplýva zo zápisnice o pojednávaní. Že išlo o Občiansky súdny poriadok je len samozrejmé, lebo v čase pojednávania platil tento procesný predpis. Na pojednávaní bol osobne prítomný právny zástupca žalobcu, ktorý po poučení podľa § 120 ods. 4 vyhlásil, že nemá ďalších návrhov na doplnenie dokazovania a protokoláciu nenamietal. Následne bolo obom zástupcom sporových strán umožnené predniesť záverečné reči, ktoré právo využil aj zástupca žalobcu. Samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie formálne uznesením nevyhlásil dokazovanie za skončené a po prednesení záverečných rečí vyhlásil rozsudok, nemala za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces a následne nesprávne rozhodnutie vo veci.

20. Pokiaľ namietal žalobca, že v konaní neboli vypočutí zástupcovia a ďalší pracovníci žalovaného, odvolací súd dáva do pozornosti, že je na zväžení konajúceho súdu, ktoré dôkazy vykoná a ktoré sú potrebné pre zistenie skutkového stavu a rozhodnutie vo veci. Pre posúdenie platnosti dohody boli súdom prvej inštancie zohľadnené všetky relevantné skutočnosti, na čom by nezmenila nič ani výpoveď samotného štatutárneho zástupcu, prípadne riadiaceho pracovníka žalovaného, keďže žalovaný svoj postoj prezentoval prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu.

21. Aj odvolací súd po preskúmaní veci zastáva názor, že samotná skutočnosť, že žalovaný žalobcovi umožnil vybrať si zo zákonných možností, ako prípad riešiť, nie je nedovoleným psychickým nátlakom, alebo bezprávnou vyhrážkou. Žalobca mal dost času na premyslenie svojho postupu, rozhodol sa sám a nebolo to ani v časovej tiesni. Mal predovšetkým možnosť, ak si bol skutočne istý, že nijako neporušil svoje povinnosti, prijať možnosť a počkať na výpoveď zo strany žalovaného a následne sa brániť a žiadať prešetrenie obvinení, ak boli na neho vznesené.

22. Z uvedených dôvodov bol rozsudok súdu prvej inštancie odvolacím súdom ako vecne správny potvrdený vrátane výroku o trovách konania, pretože žalovaný bol v spore plne úspešný.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o ich výške rozhodne súd prvej inštancie.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).